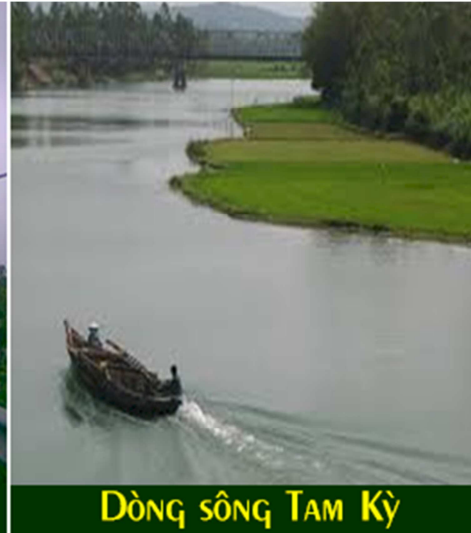
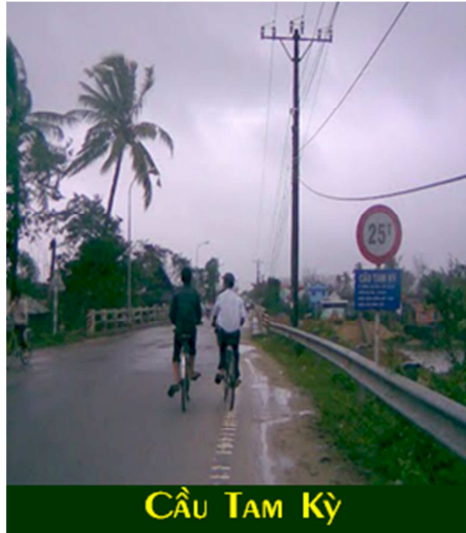

Nhớ Xưa...

Cây có cội, nước có nguồn, người có dòng giống, ai cũng biết như vậy!

Làng tôi, nơi chôn nhau cắt rốn của tôi, là một làng bé nhỏ, thuộc tỉnh Quảng Tín, ngày nay đứng trên bờ sông Tam Kỳ ai cũng thấy nó không còn cảnh êm đềm như xưa, không còn thấy lũy tre xanh bao bọc. Cây dừa cao ngất tầng mây, dù không có mây mù che khuất, nhưng nó biến mất trên nền trời trong xanh, khung trời với cảnh êm đềm đã chìm vào dĩ vãng... Trong làng hiếm còn mái nhà tranh, hầu như tất cả là mái ngói. Nhìn bề ngoài thấy nhà nhà đều giàu có hơn xưa, ai xa xứ khi trở về mà không bôn chôn... Ấy vậy mà Mẹ tôi vẫn hằng tâm sự bữa cơm vẫn còn ăn độn khoai, độn sắn đến tội nghiệp, những bữa cơm như vậy chỉ xảy ra trong làng vào năm Nhâm Thìn, năm con mới chào đời. Nhà tường vôi cây mít, biến đâu mất. Tầng tích cũ hoàn toàn chìm vào mơ mộng. Mẹ kể: Chân bước đi trên con đường mới, nhưng tâm hồn như bay về ôm ấp lấy cảnh cũ người xưa; ngay cái bờ hồ do ông Nội cho xây gạch thẳng tắp, chạy dài theo lối đi, con cháu ngồi trên bờ hồ bằng gạch, thả chân xuống nước, cũng là một cái thú của tuổi thơ; những chiều hè oi ả, có nơi ngồi hóng mát, ngồi trên bờ hồ, đưa hai chân xuống khua nước, đùa giỡn bên nhau, ấy vậy mà bờ hồ thơ mộng xưa cũng biến đâu mất. Sau những năm dài “giải phóng” đến!

Mẹ tôi tiếp tục kể, tất cả di tích cũ, kể cả cái nền nhà, đều bị hủy diệt hết, đầu tiên là con người bị hỏi thăm tận tình, nền tảng xã hội cũ đều bị đào tận gốc, tróc tận rễ. Thượng tầng xã hội mới là các cô cậu chữ nghĩa “bê làm đôi” các ông các bà chấy rận đầy người, ăn trên ngồi trước, hống hách, gáp bội cụ Lý ngày xưa! Con cháu nhà ai tiến bộ, muốn tới được “thiên đàng của xã hội chủ nghĩa”, là phải tố khổ ông bà, chửi cha mắng mẹ, những đứa trẻ mất nết, khờ dại, được tuyên dương là cháu ngoan bác Hồ. Hội họp kiểm thảo,

chúng được ngồi trên, ra đường ông bà phải chào con cháu... Họ xếp đặt xã hội mới bằng đảo lộn thứ bậc trong gia tộc, cải tạo (tù không ngày về), phân chia đẳng cấp, cái đẳng cấp “hung bạo”, ai khôn khổ bị xếp vào giai cấp “địa chủ, cường hào, ác bá” trong xã hội mới, là cuộc đời trước sau gì cũng bị giết hoặc tù tội không có ngày về. Sau đó đạo đức gia đình băng hoại, bởi đấu tố, con cháu lên trên ông bà, cha mẹ. Ngồi trên do những cuộc (họp) đò đò, tất cả đều được chỉ đạo có quy củ, luân lý trở thành xa xỉ. Nghe Mẹ kể tôi rùng mình nghĩ tới những đứa cháu của tôi! Tôi không hiểu các cháu tôi được giáo dục như thế nào!

Họ tuyên truyền “giải phóng” để mai một tàn tích phong kiến phải cạo rửa cho sạch sẽ, để đón nhận một thiên đàng mới, một thiên đàng của bọn vô não, chỉ biết gian tham của dân, vợ vết sao cho đầy túi, kẻ cả bán Đất Nước, bán Tổ Quốc cho Tàu! Đây chính là chính sách đổi mới để tiến lên Xã Hội Chủ Nghĩa (XHCH) “Xạo Hết Chỗ Nói”. Thật quá xót xa, những kỷ niệm êm đềm, nó có gì đâu! Mà phải chịu tàn phá, người chết oan nghiệt có gì đâu! Mà phải che đậy, người chết anh hùng có gì đâu! Mà phải dấu kín. Đạo đức để nâng cao giá trị con người, nhưng cộng sản dùng đạo đức cách mạng để bỏ tù, xóa nhà quá khứ.

Ngay đến Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa (NTQĐBH), [nhà] cầm quyền cộng sản và bọn tay sai cũng thù hận. Họ liệt NTQĐBH là khu quân sự, cấm chụp hình, cấm thăm viếng. Họ không muốn có bất cứ một dấu tích nào hiện diện trên trái đất này. Ngoại trừ đó là dấu tích khiếm nhục của cộng sản, Đại Đồng. Ở quê nhà hay nơi nào có sự hiện diện của con người, của con người biết luân thường đạo lý, bất cứ một gương sáng nào cần lưu lại cho hậu thế, dù chỉ là một kỷ niệm muốn ghi nhớ, đều là sản phẩm của tư sản, mại bản. Cộng sản sẽ tìm mọi cách xóa bỏ tận gốc; trốc tận rễ ngay. Lũy Tre Xanh, Cây Đa, Hàng Dừa là những biểu tượng mà cộng sản Việt Nam, tiếp tục đào tận gốc, trốc tận rễ. Vì nó là biểu tượng của tình thương yêu, bao bọc lẫn nhau, của những người cùng chung sống trong lũy tre xanh đó.

Dấu tích mà cộng sản cần xóa bỏ là: Dấu tích của nhân tâm, dấu tích của tình thương, dấu tích của hài hòa dân tộc, nhất là những dấu tích đó nói lên sự khao khát tự do, hay sự chiến đấu dũng cảm để bảo vệ cái thiện, lánh xa cái ác. Cộng sản cho đó chính là mầm mống phản bội, mưu toan lật đổ chính quyền. Chính quyền gì mà dễ lật đổ quá vậy!

TƯỢNG THƯƠNG TIẾC TẠI CỔNG VÀO NGHĨA TRANG QĐVNCH, BIÊN HÒA

TƯỢNG THƯƠNG TIẾC SAU NGÀY 30-4-ĐEN BỊ CỘNG SẢN GIẬT SẬP

Chủ trương của cộng sản là triệt hạ mọi dấu vết “Tur Bản” tại khắp nơi, Kỳ Đài, bức tường Kỷ Niệm là sản phẩm của Tư Sản, Mại Bản. Đối với XHCN không có gì phải xây dựng Kỳ Đài, Đài Tưởng Niệm của những anh hùng mà chúng cho là đối phương tàn dư Mỹ Ngụy. Tượng Karl Marx, Vladimir Lenin mới được trân trọng tôn thờ. Tất cả những di tích lịch sử không phải của bọn cộng sản bán nước đều là phản động; phải chống phá xóa bỏ đến tận cùng. Ai dám dựng lên Kỳ Đài, để tưởng nhớ công lao người đã dám hy sinh tính mạng, bảo vệ tự do dân chủ cho Đất Nước, cho dù xây dựng tại đâu cũng vậy, đều là phản động, cần phải tẩy chay, tiêu trừ, bôi bẩn, dẹp tan.

Ngược dòng lịch sử nước ta, hơn 600 năm trước, ngay sau khi chiến thắng quân Nguyên, quân thổ phi cướp nước. Vua Trần Nhân Tông, một Minh Quân, được những người yêu nước chân chính phò tá, khi Ngài nhận được tâu chương tố cáo bọn Việt gian hợp tác với giặc Tàu; Ngài đã tự tay đốt hết bằng chứng tố cáo những tên Việt gian, Ngài không truy tố tội lỗi của đám người này, mục đích chính là Hòa Hợp Hòa Giải Dân Tộc. Chính nhờ lòng nhân từ của vị minh quân, mà thời nhà Trần, sau chiến thắng không có trả thù, mọi người tha thứ tội lỗi cho nhau, cùng nhau kiến thiết quốc gia, đất nước chúng ta mới có cảnh dân giàu nước mạnh, dân chúng có cơm no áo ấm.

Nơi xứ người trong cuộc nội chiến Nam-Bắc ở Hoa Kỳ, một trong những điều kiện cốt lõi sau cuộc chiến là việc Hòa Giải Hòa Hợp Dân Tộc. Tướng Grant Tổng Tư Lệnh Bắc Quân đã viết cho tướng Lee Tổng Tư Lệnh Nam Quân, một công văn đầy tình người, hay nói cho rõ hơn đây Tình Tự Dân Tộc, khởi đầu cho chính sách Hòa Hợp Hòa Giải Dân

Tộc, Công Văn này nói rõ ràng: Chỉ tịch thu khí giới của Nam Quân, Nam Quân được quyền về làm ăn sinh sống bình thường, kể cả quyền được mang xe ngựa và ngựa về làm nông trại, giúp ích cho phương tiện sinh sống thời hậu chiến. Nhờ tinh thần đó Hoa Kỳ không mất một “Nhân Tài” hay nói khác đi “Chất Xám” vẫn còn nguyên vẹn, không ai cần trốn tránh. Nên đất nước người mới trở thành phồn thịnh, hoa thơm cỏ lạ mới phát triển mạnh mẽ như hôm nay!

Đệ Nhị Thế Chiến quân đội Đức đã xâm chiếm nước Pháp, Pháp đầu hàng vô điều kiện. Quân đội Đồng Minh đã đổ bộ vào Normandy để cứu nước Pháp, Quân đội Đức (kẻ thù xâm lược) đã bỏ lại hàng ngàn xác đồng đội. Cho dù là quân xâm lược, nhưng đã được quân đội Đồng Minh chôn cất tử tế, thân nhân từ Đức sang thăm viếng mộ mà người đã khuất, đều được tiếp đãi ân cần. Những quốc gia tân tiến không có đầu óc “Thổ Phi” thù hận người đã chết, dù đó là kẻ thù, vẫn được đối xử tử tế, không như Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam ngày nay. Nơi Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa, những Anh Hùng Quân Đội, dù đã yên giấc ngàn thu, cũng bị trả thù: Chặng hạn như phá hủy tượng Thương Tiếc, phá hủy mộ phần, không cho thăm viếng, hay tu bổ mộ phần. Năm 1975 không cho vợ con, thân nhân vào thăm mộ phần, mà chúng kẻ băng khu quân sự, cấm chụp hình cũng như cấm lai vãng (thăm viếng) thử hỏi lòng bác ái và nhân từ của họ bỏ đâu? Ai dám Hòa Hợp Hòa Giải với hạng người như vậy.

Chính vì căm hận trước đòn thù của họ, đã khiến lương dân miền Nam phải: Đánh đổi mạng sống của mình và gia đình, để bỏ xứ ra đi tìm tự do, con số 500 ngàn người đã bỏ mạng tại rừng sâu, núi thẳm, hay biển cả, là bằng chứng tỏ sự dã man của họ cùng chung nỗi giống với chúng ta.

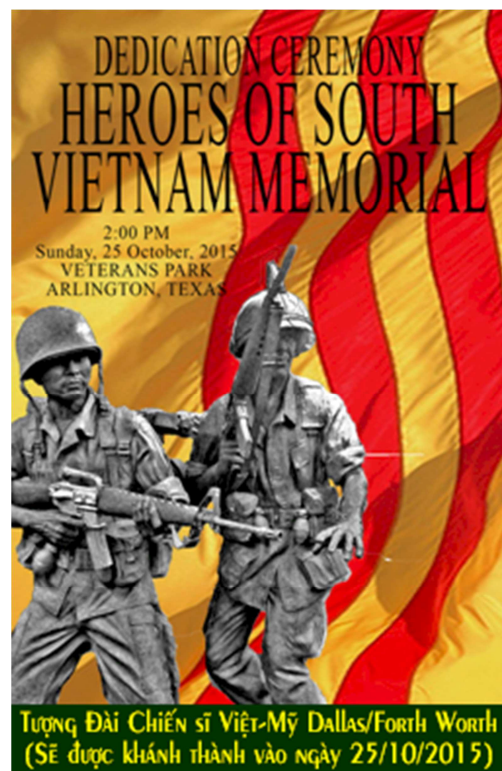
Bên đảo Bi Đông, bia kỷ niệm đồng bào Việt Nam bị tử nạn trên đường tìm tự do, cái bia vô tri, xa xôi ngàn trùng với xứ sở thân yêu, không ảnh hưởng gì tới dân chúng Việt Nam đang sống trong quốc nội. Chỉ là ghi nhớ những người tìm tự do, nay thân xác đã yên nghỉ ngàn thu, chỉ còn một tấm bia, lạnh lẽo nơi đèo heo hút gió, quê người. Với mục đích nhỏ nhoi là để con cháu đời sau nhận diện nơi an nghỉ của cha ông. Bia kỷ niệm này không ảnh hưởng tới chế độ tàn ác vô luân. Vậy mà cũng bị cộng sản Việt Nam theo chân, xóa bỏ những di tích này bằng hành động mướn người đập phá; rồi một mặt xin với chính quyền địa phương hủy bỏ bia tưởng niệm Thuyền Nhân đã bỏ mình tại đây. Sẵn có quy chế bang giao trong tay họ làm công hàm ngoại giao, họ đòi hỏi phải phá bỏ những bia kỷ niệm này nhưng họ không được toại nguyện. Vì không một xứ sở nào, một chính quyền nào lại có thể thù ghét những người đã yên giấc ngàn thu, ngậm ngùi nơi đất khách quê người.

Nhà cầm quyền hại Dân, bán Nước đã sai lầm khi cố tình đẩy đồng bào đi đến lựa chọn rời bỏ Tổ Quốc. Trên đất nước chúng ta, nơi quê cha đất tổ của mình ít ai dám nói lên điều hay lẽ phải, dù khi phải chứng kiến nhà cầm quyền đang xóa bỏ đi một phần di tích của lịch sử. Chúng ta là những người có tinh thần Quốc Gia, những người không chấp

nhận cộng sản. Cuối thập niên 1940 chúng ta không tự lực được, nên buộc phải dựa vào Hiệp Ước Elysée, ẩn mình trong vòng tay của người Pháp, kế tiếp Hiệp Định Geneve, sau đó là người Hoa Kỳ. Vì chúng ta không còn lựa chọn nào khác hơn mà phải e dè sống chùng mực trong xã hội chưa vừa ý!

Cũng chính vì thái độ e dè của người dân, mà các nhà cầm quyền cộng sản muốn hoành hành thế nào cũng được, từ năm 1930 cho đến năm 1975, rồi kết quả đưa cả dân tộc xuống vũng bùn đen nhơ nhớp. Trước năm 1975 Sài Gòn là Hòn Ngọc Viễn Đông, sau 1975, chỉ vài năm thôi, Sài Gòn không bằng Bãi Rác Viễn Đông!!!! Cho dù hàng trăm năm sau, nếu vẫn do cộng sản cai trị, Sài Gòn cũng không trở lại vị trí Hòn Ngọc của Viễn Đông được!

Ngày nay tại hải ngoại, tất cả những nơi người Việt Tỵ Nạn đang sinh sống đa số chúng ta đều im lặng, nhìn về quốc nội, với tư tưởng e dè, chán chường trước độc tài chuyên chế, trước tham nhũng lũng đoạn, trước áp bức cưỡng đoạt, trước gian dối, lừa bịp, trước gian ngoan xảo quyệt, trước khủng bố đàn áp! Cứ như vậy thì thử hỏi làm sao đất nước chúng ta có công bằng, bác ái được! Cho nên dù chỉ một lời chống đối với cầm quyền cộng sản cũng không! Nếu ai đó dù là người trên, hay ngang hàng phải lựa muốn làm việc phải, cũng đành e dè, không dám tham gia hay ủng hộ.

Ngày Chủ Nhật 25 tháng 10 năm 2015 là ngày khánh thành Tượng Đài Thương Tiếc Chiến Sĩ Việt-Mỹ Dallas-Fort Worth, tưởng niệm đến các anh hùng Việt Mỹ đã hy sinh

vì tự do và chính nghĩa Quốc Gia. Xin quý Niên Trưởng, Chiến Hữu Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa nói riêng và Đồng Hương nói chung đang cư ngụ tại tiểu bang Texas và khắp nơi... hãy hoan hỷ tham dự, để biểu lộ lòng biết ơn, những người đã hy sinh vì tự do dân chủ cho Việt Nam, mà bỏ mình trên khắp nẻo đường đất nước trong cuộc chiến Quốc Cộng vừa qua. Cũng là khích lệ giới trẻ trong Ban Quản Trị, những vị Niên Trưởng, Chiến Hữu trong Hội Đồng Cố Vấn, đã được chính quyền địa phương và các cơ quan Truyền Thông Báo Chí tuyệt đối hỗ trợ suốt gần 4 năm qua. Và tỏ thái độ với bọn tay sai và các nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam biết rằng: Chúng ta sẽ cùng dắt tay nhau tiến bước, xây dựng một xã hội, một cộng đồng đầy tình người.

Lòng quyết tâm và tình thương của mọi người, mọi giới đã ưu ái dành cho người Lính Việt Nam Cộng Hòa mà chúng ta đã chú tâm để bụng đa tạ nhưng chưa có dịp để nói lên điều này, cũng như những Chiến Sĩ quá cố lại càng muốn nói lên thật nhiều với Đồng Hương với tình “Huynh Đệ Chi Bình”, nếu họ có cơ hội sống lại trên trần gian này. Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài, chúng ta đã tỏ tấm lòng với người quá cố Chiến Sĩ Quốc Gia, như khá đông... vì bận rộn với công việc miếng cơm manh áo, đã âm thầm đứng bên cạnh và luôn thúc đẩy ủng hộ, giúp đỡ chúng ta trong nghĩa vụ chung. Đặc biệt tuổi trẻ đã tiếp bước Cha, Ông trong nhiều lãnh vực trong đó có công việc đền Ông, đáp Nghĩa. Quả thật đáng vui mừng, đáng được kính mến, công chúng đều nhìn nhận tấm lòng chúng ta luôn cùng mục đích, cùng chí hướng, trong lời cầu nguyện thành quả sớm việc xây dựng Tượng Đài để ghi ơn Chiến Sĩ Việt Nam Cộng Hòa và Đồng Minh. Và cũng là món quà hành trang lưu niệm cho thế hệ sau này nhớ và nghĩ về chúng ta vì sao phải sống đời tỵ nạn xa xứ.

Nhắc thêm chuyện cũ, mỗi khi nghĩ đến nỗi thống khổ bi hùng mà người lính Việt Nam Cộng Hòa hằng gánh chịu, thúc đẩy chúng ta cởi mở tấm lòng sống với sự thật, tự suy nghĩ, thật lòng ước chi cứ mỗi một chúng ta chỉ cần nhịn đi một ly cafe, một tô phở buổi sáng trong đời người để chia sẻ cùng hàng vạn linh hồn của thế hệ Cha, Ông (món nợ chưa hề được trả!) thì quả thật tràn đầy ý nghĩa và niềm hãnh diện chung đối với người dân bản xứ. Thế mà cũng quá khó khăn! Những người có tâm huyết với Tượng Đài với vong linh người Chiến Sĩ Quốc Gia lại thiếu ngôn ngữ để kêu gọi tình thương đó! Vì vậy, sự đóng góp của mọi người, mọi giới trong trách nhiệm chung đã làm cho chúng ta muôn vàn rơi lệ trong chờ mong ngày ấy! Ngày Khánh Thành Tượng Đài.

Kính kêu gọi tấm chân tình, lòng nhiệt tâm của mỗi chúng ta để trang trải phí tổn còn thiếu hụt trong ngày khánh thành với kết quả mong muốn để hình ảnh Tượng Đài và vong linh người Chiến Sĩ Quốc Gia & Đồng Minh hiên ngang đứng trên công viên Veterans Park không còn thẹn thùng và lo lắng mới đúng nghĩa Chiến Sĩ Tự Do. Chúng tôi muốn dùng chữ “chúng ta” để bảo đảm rằng công việc xây cất Tượng Đài là do thật nhiều bàn tay góp lại chứ không phải riêng ai!

Người ta thường nói: “Quá khứ đã là lịch sử. Tương lai là một mầu nhiệm. Còn hiện tại là một món quà của cuộc sống, chính vì thế mà chúng ta gọi đó là tặng phẩm”.

Tặng phẩm Tượng Đài Thương Tiếc Chiến Sĩ Việt Mỹ là sản phẩm của Tự Do và Chân Lý.

MĐ Bùi Quang Thống
TĐ9 NHẢY DÙ/QLVNCH

Nguồn: Internet e-mail by MD Trịnh Tường Vân chuyển

Đăng ngày Thứ Sáu, October 16, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH